

ШКОЛАТА БТА

Стажантски бюлетин за БТА

НОВИНИ от БТА

БТА, БНР и БНТ със съвместна инициатива "14 века България в Европа"

Трите обществени медии обявиха през май съвместна инициатива, наречена "14 века България в Европа" по повод предстоящата през 2031-ва 1350-годишнина от основаването на Първата българска държава. Инициативата е възможност да се говори за приноса на България в Европа.

"Към голямото послание, че българите имаме основание за самочувствие с приноса, който имаме и в историята, и днес в Европа, вече 14 века, е общото ни послание тук - на тримата настоящи ръководители на националните обществени медии: Показваме, че българите можем да работим заедно, че можем да мислим отвъд мандатите си", обяви Кирил Вълчев, генерален директор на Българската телеграфна агенция.

Договор за дългосрочно сътрудничество между Българска национална агенция (БТА) и Националното музикално училище „Любомир Пипков“ (НМУ) беше подписан в края на април в Националния пресклуб на БТА. Споразумението беше сключено в навечерието на отбелязването на 120 години от създаването на НМУ и 120 години от рождението на патрона на училището - Любомир Пипков.

Националното музикално училище „Любомир Пипков“ е шестото професионално училище, с което БТА сключва договор за партньорство, след споразуменията с Националната Априловска гимназия в Габрово, Националната гимназия за древни езици и култури „Св. Константин-Кирил Философ“, Френско училище „Виктор Юго“, Софийската духовна семинария и Националната професионална гимназия по полиграфия и фотография. Националната информационна агенция има сключени партньорски споразумения и с 31 български университета.

Българската телеграфна агенция организира форум "БГ ТУРИЗЪМ - ЛЯТО 2024 в к.к. Албена. Това е петото издание от инициативата на БТА за организиране на форуми, които се провеждат два пъти всяка година - в началото на летния и зимния туристически сезон, за обсъждане на посланията при представянето на туризма в България през предстоящия сезон с представители на държавни и общински институции, туристическия бизнес, неправителствени организации, учени и експерти. Посланието, което туристическият сектор в България излъчи за лято 2024, е "В България си желан". Около това се обединиха представители на туристическия бранш, държавни институции, експерти в областта на туризма, учени и общественици по време на форума.

Лисабон (24 май 2024) За първи път Българската телеграфна агенция (БТА) и националната информационна агенция на Португалия ЛУЗА подписаха договор за обмен на новини.

Договорът беше подписан днес в централата на ЛУЗА в португалската столица Лисабон от президента на ЛУЗА Жоахим Карейра (вляво) и генералния директор на БТА Кирил Вълчев (вдясно) след пролетната конференция на Европейския алианс на новинарските агенции (ЕАНА). Първият ден на конференцията беше посветен на новинарските агенции и изкуствения интелект, а вторият ден – на ролята на новинарските агенции в съвременния медиен пейзаж.

С подписания днес договор с ЛУЗА БТА вече има договори за партньорство с 21 европейски агенции, които са членове на ЕАНА.

Новият брой на списание ЛИК на тема „Българската наука на Антарктида“ беше представен днес в пресклубовете на Българската телеграфна агенция (БТА) в страната и чужбина.

Изданието разказва за второто плаване на военния научноизследователски кораб (НИК 421) „Св. св. Кирил и Методий“ до Ледения континент и обратно, като акцентира върху научните проекти, които бяха част от 32-рата българска антарктическа експедиция.

София (9 май 2024) В Националния пресклуб на БТА - София се подписва договор за между община Монтана и Българската телеграфна агенция (БТА) за предоставяне на пространство за изграждане на кореспондентско бюро с Национален пресклуб в областния град. Споразумението подписват кметът на община Монтана Златко Живков и генералният директор на БТА Кирил Вълчев

Росен Цаковски: Журналистиката е като шоколадово яйце, никога не знаеш какво ще ти се падне

ДЖУЛИАНА ПОПОВА,
СТАЖАНТ СОЦИАЛНИ МРЕЖИ

Росен Цаковски е редактор в отдел „Социални мрежи“ на Българската телеграфна агенция. Завършва висшето си образование със специалност „Журналистика“ във Факултета по журналистика и масова комуникация (ФЖМК) официално тази година. Започва като стажант в БТА, след това става младши редактор, а днес вече е повишен в редактор. В интервюто ще разберете повече за това кой стои зад социалните мрежи на БТА и как се развиват и адаптират те в постоянно променящата се медийна среда

Разкажи малко повече какво си завършил и защо реши да следваш и да се развиваш в сферата на журналистиката?

Започнах професионалния си път с бакалавърска степен във Факултета по журналистика и масова комуникация (ФЖМК) със специалност „Журналистика“. Завърших официално тази година през май месец. Започнах работата си преди почти 2 години в БТА като стажант, след това младши редактор и в момента редактор. Избрах журналистиката, защото когато бях на 18 години, все още в гимназията, имах схващането, че искам да променя света. Журналистиката и писането много ме привличаха и ги виждах като един адекватен способ за промяна в света около мен.

С какво те привлече работата в БТА?

Привлече ме с екипа и динамиката. Също така това, че БТА гони бързина, пускаме информацията своевременно и често първо до нас достига информацията.

От колко време се занимаваш професионално със социални мрежи?

Професионално със социални мрежи се занимавам може би от 3 години. Преди да дойда в БТА работих в една от големите рекламни агенции в България.

Кои социални мрежи смяташ за най-важни и защо?

Колективно социалните мрежи са важно явление, но в контекста на българското общество бих казал, че Фейсбук е може би най-важната социална мрежа. Там се изказват лидери на политически партии и не само, изказват се и публични лица. От друга страна за осведомеността на младите хора бих казал, че социални мрежи като Инстаграм и ТикТок са изключително важни.

Как измервате успеха на публикациите в социалните мрежи?

Успехът измерваме на база на рийча (reach) - това до колко човека е достигнала дадена публикация и на база на енгейджмънта (engagement) – колко човека са се ангажирали със съдържанието, което сме публикували.

Кои са актуалните тенденции в социалните мрежи, които БТА следи?

БТА има ТикТок акаунт от близо 2 години. Всъщност това беше и една от причините да бъда назначен на работа в БТА. В края на 2023 г. създадохме и акаунт на БТА в Тредс, където също публикуваме новини и съдържание. Следваме всички актуални трендове – визуално съдържание, видео съдържание като се стремим да го подобряваме с всеки изминал ден.

Какви очаквания имаш за развитието на БТА в социалните мрежи?

Надявам се да достигаме до все повече хора. Предизвикателство е да задържим интереса на младите хора към съдържанието, което публикуваме, свързано с политическия живот в България и по света.

Какви типове съдържание са най-успешни в различните платформи?

Ще започна от Фейсбук, тъй като отбелязах важността на тази социална мрежа в България. Във Фейсбук съдържанието, което публикуваме и се тиражира най-добре, са снимки и видеа. Видеата достигат до повече хора и това отново е свързано с една по-дълготрайна стратегия, която следваме в нашия отдел – да публикуваме възможно най-много визуално съдържание, тъй като то ангажира аудиторията много повече, отколкото един обикновен линк към дописка, която е публикувана на сайта на БТА. В Инстаграм отново са снимките, видеата и сторитата. Докато единствените две социални мрежи, които може би се различават в съдържанието, което публикуваме, са Х (предиш. Туитър) и Тредс, където текстът е по-важен от самата визия. Трендът и всъщност това, което върви в момента, е, че снимките и видеата достигат до много повече хора и ангажират по-ефективно.

Използваш ли в работата си навлизания все повече и повече изкуствен интелект?

Понякога да, случвало се е. Експериментирали сме с изкуствен интелект, използвали сме генеративни AI чатботове за създаване на сценарии за видеа, които след това, разбира се, естественият интелект трябва да редактира така, че да бъдат подходящи за аудиторията на БТА.

Какъв съвет би дал на младите, които искат да се занимават с журналистика и социални мрежи?

Да работите, адски много да работите, да се запознавате с хора. Тази среда изисква изключително много контакти и познанства. Не само в медиите, а и отвъд тях - с политически фигури, с активисти, с всякакви хора от различни среди на обществения живот, тъй като никога не знаеш какъв материал ще ти се падне. Журналистиката е като шоколадово яйце, никога не знаеш както ще ти се падне.

Джулиана Попова, стажант „Социални мрежи в Интернет“

Студентка в Университета за национално и световно стопанство (УНСС), специалност „Медия икономика“, III курс

Радвам се, че бях стажант в Българската телеграфна агенция, която е утвърдена като достоверен източник на информация и пазител на етичните и журналистически стандарти.

Избрах да бъда част от тази стажантска програма, защото исках да придобия опит в областта на журналистиката и социалните мрежи. Имах удоволствието да работя с подкрепящ и насърчаващ ментор като Ива Тончева, и с креативни и вдъхновяващи млади хора.

Феликс Каниц – най-добрият познавач на България и Колумб на Балканите

ДЖУЛИАНА ПОПОВА,
СТАЖАНТ СОЦИАЛНИ МРЕЖИ

Точно преди 160 години австро-унгарският учен Феликс Каниц започва първото си голямо пътешествие из българските земи, годината е посочена в публикация на „Вътрешна информация“ по повод изложба на Каниц организирана от БАН през 2003 г. Резултат от неговите проучвания из българските земи са уникалните трудове с исторически, етнографски и географски характер. Той е автор на първата подробна географска карта на България. Каниц сам рисува илюстрациите към книгите си. Считан е за един от най-добрите илюстратори за своето време.

През 1864 г. започва първото си обширно изследване на българската територия като прекосява Стара планина от най-западната ѝ точка и я изследва цяло десетилетие. Областта между Дунава и Черно море представлява голям интерес за него, защото по това време е почти неизвестна, а политическото и икономическо ѝ значение нараства.

Неговият тритомен труд „Дунавска България и Балканът“ съдържа сведения за физическата география и старините на България, социалните отношения, бита, нравите и обичаите. Заслужено го наричат с прозвището „Колумб на Балканите“.

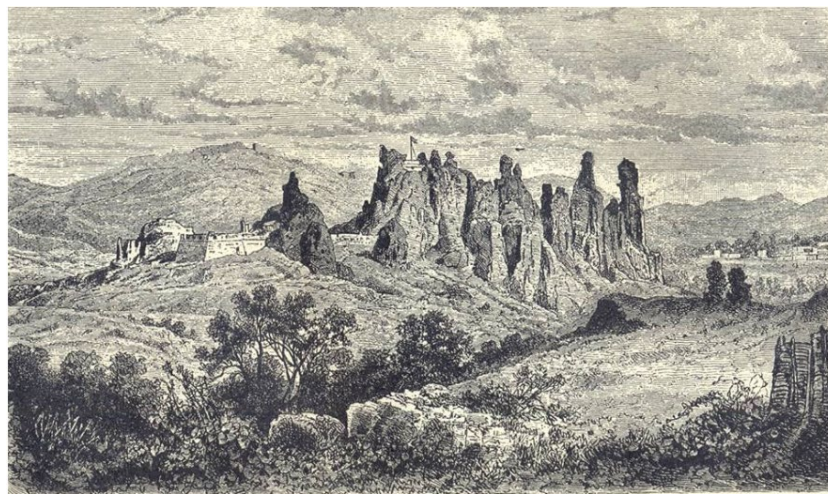
Феликс Каниц за първи път отбелязва съществуването на Мадарския конник – обявен за паметник на световното културно наследство от ЮНЕСКО, и поставя началото на научните изследвания в Мадара. Първоначално той посещава място край село Кюлевча, Шуменско, където се е състояла голяма битка по време на една от руско-турските войни на Балканите.

Годината е 1872, когато заинтригуван от любопитните разкази на местен учител за друга забележителност, Каниц тръгва към северната скална стена при Мадара. Там открива впечатляващия паметник, който наблюдава с далекоглед и веднага скицира, заедно с надписите, колкото успява да различи. Този уникален скален релеф, разположен в Североизточна България, е документиран и описан в книгата му „Дунавска България и Балканът“.

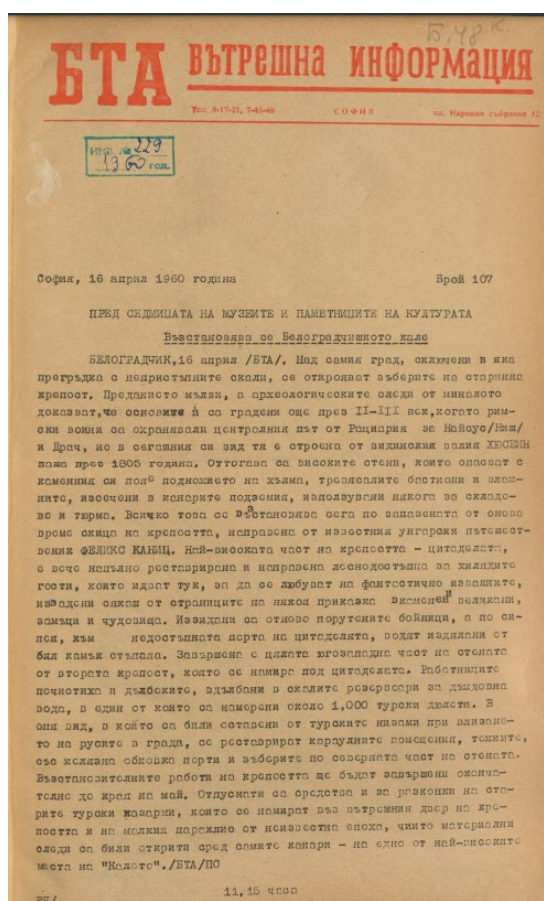
„Оригинална карта на Дунавска България и Балканът“ е публикувана към второто издание на третия том на книгата. На картата са обозначени около 2300 селища, 35 манастира, крепости и пътища. За неговия труд е награден със златен медал на Парижкия географски конгрес през 1876 г.

Картата получава и висока оценка на Московския антропологически конгрес. Тя е толкова точна и подробна, че е използвана от Руския генерален щаб по време на Руско-турската освободителна война. Каниц е награден от Александър II с орден „Св. Станислав“ за своя принос. Картите му са използвани и през 1878 г. по време на Берлинския конгрес на Великите сили за определяне на следвоенните граници на Балканите.

Феликс Каниц остава очарован и възхитен от Белоградчик: „Ние последвахме силно изпълнителното ни желание да встъпим сред оная сценерия, чиито очертания още от далеч бяха съвършено пленили нашите чувства“. – „Ние навлязохме в скалния свят на Белоградчик. Една тънка водна нишка заблестя като водач в отворилата се от север към юг тясна долина, през която води пътят към Лом. Месецът току-що беше изгрял. Той осветяваше едно от най-фантастичните създания на всемогъществото“ (откъс от книгата на Стоян Романски „Белоградчик в образите на Феликс Каниц“, 1939).

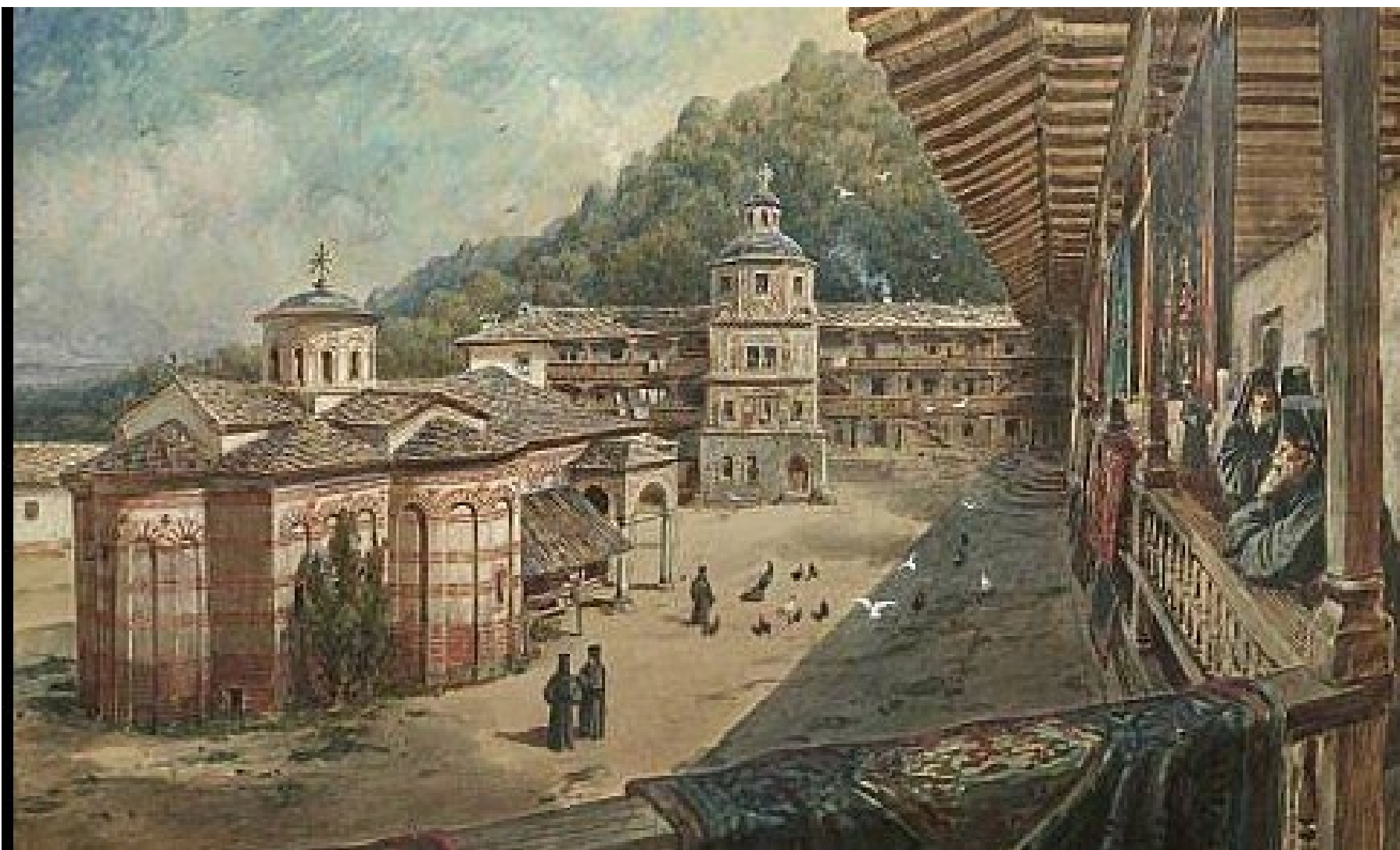

4. Крепостта Белоградчик (Стр. 98).

Неговите трудове са използвани и за възстановяване на културното наследство. В бюлетина на „Вътрешна информация“ от 16 април 1960 година, за реставрирането на Белоградчишкото кале, пише: „Всичко това се възстановява сега по запазената от онова време скица на крепостта, направена от известния унгарски пътешественик Феликс Каниц“.

Особено се интересува от старите български селища. Открива още Боянската църква, развалините при Абоба, изследва Плиска, Преслав и Търново. Наричан е от някои „бащата на прабългарската археология“.

По негово мнение, средновековните архитектурни останки в българските земи не са под западноевропейско влияние, за разлика от тези в Сърбия.

Пътешественикът рисува и описва Троянския манастир през 1871 г. Съборната църква му прави силно впечатление, а училището на Троянския манастир го определя като по-добро от много от училищата в западноевропейските планински страни по онова време.

пътешественици като Ами Буе, Хайнрих Барт и други, не са верни и липсва информация в тях.

Пише много трудове със сведения, наблюдения, подробни карти и описания на различните региони, включително тяхната география и топография.

Пълното му име е Феликс Филип Емануел Каниц. Той е учен в областта на география, етнография и археология, художник и журналист. Роден е на 2 август 1829 г. в Будапеща, Австрийска империя (днешна Унгария) в заможено семейство.

От 14 годишен остава без родители и трябва да се издържа сам. Започва работа в ателието на Вице Грим – гравър и литограф. Записва се да учи в Академията на изкуствата във Виена още ненавършил 17 години.

Четири години по-късно започва да пътува много и посещава Германия, Белгия, Италия и Франция. Изследователските си пътувания в югоизточна Европа започва през 1858 г. с посещението на Далмация, а през следващите години – Босна, Херцеговина, Черна гора, Сърбия и България.

Посещава нашата страна осемнадесет пъти. За първи път България го посреща на 11 юли 1860 г. Каниц бързо разбира, че данните за географията на България от

Прави етнографски изследвания като документира традициите, обичаите и културното наследство на различните народи. Като талантлив художник, Каниц

създава множество илюстрации, скици и рисунки, които допълват неговите текстове и представят визуално информацията, която събира.

През 1883 г. за последен път е в България. Година по-късно е отличен като почетен член на Българското книжовно дружество /дн. БАН/ за неговите големи заслуги и принос в областта на българската географията, историята, етнографията, археологията и картографска наука, за неговите усилия да запознае европейската общност и света с България, нейния народ и култура.

Удостоен е и със званието „Почетен гражданин на Ловеч“ за своето подробно изучаване на историята на града. Умира на 74 – годишна възраст през януари 1904 г. във Виена. В негова чест няколко улици, село в България и антарктически връх носят името му.

Спортист на Балканите за 2004: Мария Гроздева – олимпийска шампионка по спортна стрелба

Двойната олимпийска шампионка по спортна стрелба Мария Гроздева е определена за най-добър спортист на Балканите за 2004 г. в анкетата на Българската телеграфна агенция. За първи път в 32-годишната история на анкетата победителят е представител на спортната стрелба. През 2004 г. в Атина Мария Гроздева става олимпийска шампионка в дисциплината стрелба с пневматичен пистолет на 25 м., а три дни по-рано печели бронз на 10 м. въздушен пистолет. Триумфира и със световната титла от първенството в Бангкок (Тайланд) с малокалибрен пистолет на 25 м. Същата година е обявена и за спортист №1 на България.

Мария Гроздева е най-успешната и най-тителувана българска спортистка на олимпийски игри, единственият български спортист със седем участия и пет медала. Родена е на 23 юни 1972 г. в град София. Завършва Националната спортна академия със специалност „Спортна стрелба“. Със стрелба започва да се занимава на 11-годишна възраст в ЦСКА с треньор Валентин Андреев. На 14 години вече е „Майстор на спорта“. Майка е на три деца, а съпругът ѝ Валери Григоров е и неин личен треньор.

Първият си златен медал на Олимпийските игри печели през 2000 г. в Сидни на 25 м. малокалибрен пистолет. Освен двата златни медала от Олимпийските игри, най-точната жена на България има три бронзови от Барселона '92, Атланта '98 и Атина 2004, 8 европейски титли индивидуално и 4 отборно, над 90 медала от елитни първенства и турнири. Тя е на второ място във вечната ранглиста след сръбкия Ясна Секарич. В олимпийската история Мария е втора за всички времена при жените след руския Марина Логвиненко. В Топ-10 е при определяне на спортист на България за 1997, 1998, 1999, 2000 и 2003 г. През 2010 г. е наградена с орден „Стара планина“ I степен за нейните изключителни заслуги към Република България в областта на физическото възпитание и спорта.

Седем години е председател на Българския стрелков съюз (БСС). Слага край на състезателната си кариера след 38 години в спортната стрелба

след края на Олимпийските игри в Токио (2020). През 2022 г. се оттегля от поста си на председател и го предава на Весела Лечева.

Спортни постижения:

Най-добър спортист на Балканите (анкета на БТА) за 2004 г.

Спортист №1 на България за 2004 г.

Орден „Стара планина“ I степен (2010 г.)

Олимпийска шампионка на 25 м. малокалибрен пистолет от летните олимпийски игри в Сидни през 2000 г.

Олимпийска шампионка в стрелба с пневматичен пистолет (25 м.) от летните олимпийски игри в Атина през 2004 г.

Три бронзови медала на пневматичен пистолет от летните олимпийски игри в Барселона през 1992 г., в Атланта през 1996 г. и в Атина през 2004 г.

Осем пъти шампионка на европейски първенства:

Шампионка на спортен пистолет-девойки в Зеница, Босна и Херцеговина, през 1990 г.

Шампионка на 25 м. въздушен пистолет в Страсбург, Франция през 1994 г. и във Вантаа, Финландия през 1995 г.

Шампионка на 25 м. малокалибрен пистолет в Куволла, Финландия през 1997 г., в Бордо, Франция през 1999 г., в Пилзен, Чехия през 2003 г. и в Осиек, Хърватска през 2009 г.

Шампионка на 10 м въздушен пистолет в Прага, Чехия през 2009 г.

Европейски първенства: 6 сребърни и 2 бронзови медали.

Световна купа:

Два пъти шампионка на 25 м. малокалибрен пистолет в Цюрих, Швейцария през 1998 г. и в Бангкок, Тайланд през 2004 г.

Два пъти вицешампионка на 10 м. въздушен пистолет в Мюнхен, Германия през 1994 г. и в Лугано, Швейцария през 1997 г.

Три бронзови медала на 25 м. малокалибрен пистолет в Мюнхен, Германия през 1989 г., отново в Мюнхен през 1999 г. и в Бангкок, Тайланд през 2008 г.

16 златни, 17 сребърни и 7 бронзови медали от стартове за Световната купа.

Световно първенство (най-добро класиране): 4-то място на 25 м. малокалибрен пистолет в Лаhti, Финландия през 2000 г.

Навършват се 147 години от Шипченската епопея и 90 години от освещаването на Паметника на свободата

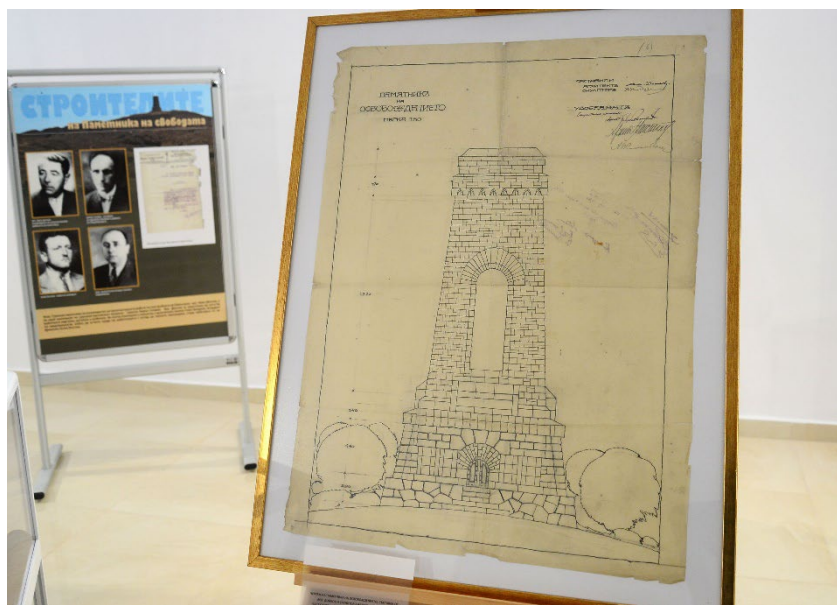
ГАБРИЕЛА ПЕТКОВА

СТАЖАНТ-КОРЕСПОНДЕНТ НА БТА В КАЗАНЛЪК

През 2024 година се навършват 90 години от освещаване на Паметника на свободата на връх „Свети Никола“, а историята около процеса на изграждането му е доста интересна поради факта, че трае десетилетия, докато узрее идеята и започне фактическото строителство. Това каза в интервю за БТА директорът на Национален парк-музей (НПМ) „Шипка-Бузлуджа“ д-р Чавдар Ангелов.

Още в края на Руско-турската война руските военни власти повдигат въпроса за увековечаване на паметта на загиналите руски войници при бойните действия. В периода от края на 1878 година до 1881 година в България са изградени десетки руски военни паметници. От българска страна този въпрос за първи път е засегнат едва по време на заседание на Учредителното Народно събрание, което започва да заседава във Велико Търново в началото на февруари 1879 година.

Малко известен факт е, че Паметникът на свободата е единственият паметник в България, който е изграден след решение на Народното събрание. Дебатите около построяването на паметника се състоят три дни преди окончателното приемане на текстовете на Търновската конституция на 16 април 1879 година. Така три дни по-рано, на 13 април, българските народни представители обсъждат темата паметникът да бъде изграден на подходящо

място. Спират се на предложението на доктор Стефан Берон той да бъде издигнат на връх „Свети Никола“, който се явява най-високата точка на Шипченския проход.

Замисълът на паметника трябва да символизира преклонението на българския народ не само пред загиналите и пострадалите от войната, а въобще на всеки, който се е изправял срещу Османската империя. По време на своето изказване Петко Рачев Славейков извежда още един аргумент, за да подкрепи д-р Берон – към момента на дебата вече се прилага Берлинският договор – Княжество България и Източна Румелия функционират като самостоятелни единици и практически връх „Свети Никола“ се намира на границата между двете български области. Славейков добавя, че издигайки този паметник точно там, той ще напомня на българите от двете страни на Стара планина, че една от незавършените задачи на Освободителната война е националното ни обединение. Така този паметник е символ за посоката, в която българите трябва да се движат.

След единодушно взетото решение обаче това се забравя поради вътрешни и външни проблеми на страната. Въпреки това въпросът се държи открит от създадените през 1881 година поборническо-опълченски дружества, които обединяват ветерани от Руско-турската война, български опълченци и различни революционери. Паметникът не е построен нито до края на 19 век, нито до началото на 20 век. През 1909 година, по време на последния Конгрес на тези дружества, е взето решение да бъдат издигнати поне паметни знаци на Шипченския проход, които да маркират позициите на опълченските дружини по време на отбраната на прохода. Година по-късно се появяват и първите паметници, издигнати там – тези на трета и на пета опълченски дружини. Избухва Балканската война, както и още две войни, в които България участва и това отклонява обществото от намиране на решение относно построяване на паметника.

След подписване на Ньойския мирен договор през 1919 година, държавата губи кураж и надежда и отново живите опълченци се захващат с идеята за построяването на паметник. Това започва да се обсъжда още по-интензивно през 1920 година.

Една година по-късно е създаден Инициативен комитет, който е натоварен със задачата да организира конкурс за избор на проект на паметника, да събира финансовите средства и да организира

цялата логистика, свързана със строителството. Основният камък е положен окончателно през 1922 година, а строителните дейности започват няколко години по-късно, през 1926 година.

В рамките на четири летни строителни сезона Паметникът на свободата най-накрая е издигнат, като в края на лятото на 1930 година на северната му фасада е монтиран и емблематичната фигура на лъв. Отнело е няколко десетилетия тази идея да бъде реализирана и то с помощта на десетки хиляди българи, които се включват в събирането на средствата, нужни за построяването му. Цели ученически класове, военни подразделения, различни предприятия, заможни хора и лично цар Борис III правят своята вноска. Това, което не достига, е осигурено от българската държава.

Освещаването на паметника също се забавя във времето. На 26 август през 1934 година паметникът е открит от цар Борис III в присъствието на българското правителство начело с премиера Кимон Георгиев, български политически и духовен елит, дипломатическия тогавашен корпус и десетки хиляди българи.

От момента на освещаването си Паметникът на свободата става едно от най-посещаваните места в България, независимо от политическите режими, които е имало в страната ни. За поколения българи той е синоним на думата „свобода“.

Честванията по освещаването на Паметника на свободата са широко отразени в тогавашната преса. „Освобождението на българския народ е най-величавият момент, най-крупното събитие в нашата история. То е апотеозът на сбъднатите най-съкровени възжелания, хранени с векове в българската душа“, казва цар Борис в тържественото си слово през 1934, цитиран от в. "Отечество".

Той напомня славните дела на воините, дали живота си за свободата на страната ни и завършва с думите: „Аз се прекланям дълбоко пред делото на нашето Освобождение и от името на българския народ откривам този паметник и го предавам на грядущите поколения за назидание, вечна слава и признателност. Да живее България! Ура!“

Тържественото отбелязване на 50-ата годишнина от освещаването на монумента през 1984 година е отразено и в бюлетина на БТА със заглавие „Символ на народната признателност“.

„Голямата признателност, която нашият народ винаги ще пази в паметта си към братята освободители, пролича и на митинга тази вечер по случай 50-годишнината от откриването на паметника – светиня и 107-годишнината от епичните Шипченски боеве през август 1877 година. В него участваха хиляди трудещи се от габровски и старозагорски окръг. Тук бяха заместник-председателят на общонародния комитет за българо-съветска дружба Димитър Петров, генералният консул на Съветския съюз в Пловдив Сергей Тюрин, партийни, държавни и обществени ръководители от двата окръга. Присъстваха и строители-ветерани от град Шипка, участвали някога в изграждането на паметника“, се казва в Бюлетин 237 на БТА от 24 август 1984 година.

Тържествени чествания на годишнината от Шипченската епопея се организират ежегодно в Габрово и Казанлък и край Паметника на историческия връх. По повод 90-ата годишнина от освещаването на паметника се организират редица значими събития, които ще преминат под патронажа на президента на Република България Румен Радев.

Кулминацията ще бъде на 24 август, когато ще се проведе официалната церемония по отбелязването на 147-годишнина от Шипченската епопея и 90-годишнината от освещаването на Паметника на свободата. Инициативите продължават девет дни, а идеята им е да свържат миналото с настоящето и геройството на предците ни с нашия дълг към бъдещето.

